

Креативний першOVERесень

Біля пам'ятника Тарасу Шевченку у Чернігові на Валу було 1 вересня велелюдно. А головне – гармидерно-радісно. Перехожі у місті спочатку дивувалися кортежем із новеньких тролейбусів, який мандрував центральними вулицями, а потім чернігівці могли долучитися до дійства на Валу. Секрет у тому, що Національний університет «Чернігівський колегіум» імені Т.Г. Шевченка змінив місце урочистостей з приводу початку нового навчального року. Про незвичну форму свята ми вирішили розпитати у очевидців. Перші питання адресуємо до проректора з науково-педагогічної та виховної роботи НУЧК, к. іст. н. Анатолія Тимошенко.

- *Не кожного дня можна побачити, як вісім тролейбусів катають винятково молодь і здійснюють оглядову екскурсію містом. Розкажіть про мету такого креативу і приховані роздинки його втілення.*
- Ідеї організаторські, як поезія – накривають зненацька і потребують ретельної командної роботи. Ми вирішили зовсім відійти від формату лінійки, адже першокурсники – це зовсім юні хлопці та дівчата, яким варто допомогти подолати психологічну скутість і зробити свято невимушеним та змістовним. Майже половина з них приїхала на навчання з Чернігівської області. Тому показати місто у всій його красі – це те, що треба для першого вересня.
- *Який саме ви обрали маршрут для промо-мандрівки?*
- За сорок хвилин можна встигнути багато, тому траєкторія руху була такою: від посадки безпосередньо під нашим університетом, на вулиці Гетьмана Полуботка до площі на п'яти кутах, потім до готелю Україна і «Мегацентру», далі розворот на 3 поліклініку, Центральний ринок, видавничий комплекс «Десна», Троїця і Болдинка. Остання зупинка – Катерининська церква.
- *Цікаво, кому доручили здійснювати екскурсійний супровід безпосередньо у салонах: кураторам чи заступникам деканів з виховної роботи?*
- А от і не вгадали. Я вважаю, що молоді мають віщати молодим. Особливо, коли у місті є харизматичний і незвичний екскурсовод, наш співпрацівник, Ервін Міден. У кожному тролейбусі звучав аудіо запис його спеціально розробленої екскурсійної програми. У нього виходить весело, дотепно, інколи по-молодіжному надто ексцентрично, що і дратує багатьох академічних істориків. Але для популяризації історії нашого міста це непоганий засіб.
- *Після екскурсії чернігівці та гості міста були приємно вражені естетичним подарунком - віртуозною грою «Дикселенду» - структурного підрозділу військово-музичного центру. Розкажіть, чому саме такий вибір?*
- Задум був такий – коли першокурсники підійдуть до Катерининської церкви, має відбутися зустріч із старшими друзями по навчанню та вручення приємних подарунків – брелоків і повітряних кульок з мотивуючим написом «я і НУЧК –це круто!». Ну що краще за живу музику допоможе у творенні потрібної атмосфери! Тому і філологи, і психологи, педагоги і митці, як історики та природничники з фізкультурниками – всі отримали по чудовій надихаючій мелодії від профі.
- *Пане Анатолію, ви не побоялися нарікань, боуцім-то весь Вал перерито, зараз це не найкраща локація. Чи виправдалися очікування?*
- Локація – найкраща! Ми – шевченківці, тому віддати нашому духовному патрону шану, поклавши квіти і не формально, а по-справжньому привернути до нього увагу молоді – то є наш обов'язок.
- *Багато хто дивується вашій енергії і невтомності у персональному веденні всіх виховних та святкових заходів. У вашому стилі спілкування з аудиторією*

відчувається переважання рис демократичного фасилітатора, а не академічного менеджера вищої школи. Розкажіть, чому так?

- Скажу просто – мені дуже подобається ця справа. Очі студентів надихають, я просто люблю вдивлятися. Процес цей можна порівняти з роботою ретро-приймача, який треба було вручну колись налагоджувати на потрібну хвилю. Я отримую насолоду, коли хвилі починають співпадати. Перекоаний, що моя виховна місія – у сприянні адаптації студентів до нашого ВИШу, а це варто робити без зайвого металу у голосі, тепло і людяно.
- **Насамкінець, сформулюйте ваші авторські три правила вдалого 1 вересня.**
- У кожного навчального закладу є власне бачення, яким воно має бути. Мені здається, що три теми є вічними і гідними акцентування уваги. Це подяка батькам, які виростили студентів, це перше студентське кохання і любов до малої і великої Батьківщини. Тому у відповідності до цього і підбирали репертуар наші кращі молоді вокалісти - Олександр Лузан та Тетяна Овчаренко. А інтерактивні режисерські знахідки цього року були продиктовані принципом «вдома – найкраще». У нас є прекрасний науковий, виховний потенціал, а головне – людський. Тому всім причетним бажаю творчого і насиченого нового навчального року!

Зворотній зв'язок:

Наталія Палій, мама студентки 1 курсу Палій Анжели, природничо-математичного факультету, спеціальності «фармація»:

- Чудові враження від заходу! Було дуже святково і щемно водночас. У мене, як і багатьох мам, навіть сльози виступили на очах, коли про батьків сказали добре слово і вшанували піснею. Сподобалося світло-димове шоу. Але найбільше моє позитивне враження – промова ректора. Зазвичай керівники грішать довгими і нецікавими промовами, але тут зовсім інший підхід – коротко, просунуто, з цитатами влучними з поезій Тараса Шевченка, одразу видно, що людина начитана. Думаю, що навчання і дорослішання моєї дитини, розпочате так яскраво, буде на належному рівні.

Марина Столяр, завідувачка кафедри філософії та культурології, професорка:

- Важливо дати молоді певну модель свята, у якій шанується час. Приємно, що всі урочистості відбулися у адекватному темпоритмі, лаконічно, як раз для того, щоб дати більші можливості для знайомств із кураторами, невимушеного спілкування студентів один з одним, прогулянок врешті-решт. Погода теж сприяла відпочинку студентства. А педагогічний колектив нашого Вишу з радістю передаватиме вже з другого вересня фундаментальні знання як у бакалавраті, так і в магістратурі.

Віталій Решинський, магістрант 2 курсу філологічного факультету:

- Сьогодні для мене "останнє" перше вересня в ролі студента. Це означає перехід на вищий рівень життя у недалекому майбутньому. Немов би граєш у якусь комп'ютерну гру і докладаєш надзвичайних зусиль щоб вийти переможцем. Але сьогодні зрозумів, що це не гра. З'явилося після свята відчуття свободи творення власного майбутнього і відповідальності. Та у кожній монеті є дві сторони. І до радості та очікування чогось нового додається невеликий присмак смутку. Значну частину свого життя ти перебуваєш у "сім'ї" університету, який захищає тебе. Сьогодні хочеться все пригадати - перший дзвоник, перший іспит, знайомство з одногрупниками, відносини з улюбленими викладачами. Тому 1 вересня – особливий час, коли минуле осмислюється, щоб гідно працювало на нас. Це час вдячності і сміливих планів.

Спілкувалася на святі **Марічка Кульбаба**